

El Problema Agrari

I

La discussió simultània de l'Estatut de Catalunya i la Reforma Agrària, al Parlament espanyol, haurà afavorit, sens dubte, la qüestió agrària, puix que l'interès d'aquells elements, que haurien pogut obstruir-li la bona marxa, s'ha concentrat gairebé totalment entorn de l'Estatut.

No és que això, ens sàpiga greu, ni molt menys, car nosaltres, a despit d'interessar-nos la ràpida aprovació de l'Estatut, veiem també com una qüestió de primer ordre l'arranjament del problema agrari.

Els pobles d'Ibèria, anem rerasagats, en qüestions agràries de més de mig segle, en relació als restants pobles d'Europa.

No estan, si voleu, tan mancats de raó els nostres camperols, quan en combatre els problemes del latifundi i senyoriu, pretenen emprar mitjans radicalíssims per tal d'acabar amb aquest feudalisme agrari, que és una vergonya social, i la barrera que s'interposa al lliure desenvolupament econòmic del país.

A grans mals, grans remeis, diu l'adagi, i és per això que tenim la seguretat que l'element camperol ibèric, no cessarà en llur actitud protestatària, mentre l'Estat no logri encarrilar aquest enutjós conflicte en sentit just i humà, fent com a mínim el que altres pobles d'Europa, que han resolt seriosament la qüestió agrària.

La reforma agrària que suara es discuteix al Parlament espanyol, no és més que un principi del molt que hi ha per fer en aquesta matèria. De no tenir en compte les mirades possibilitats econòmiques amb que avui pot comptar l'Estat, no ens plauria pas, aquest projecte de reforma.

Naturalment, que tot aquell qui senti fretura d'una millor justícia social, ha de tenir com a ideal suprem i definitiu, el reconeixement de la terra com a valor de comunitat, la qual no pot pertànyer més que a la gran societat, per tal de fer-li produir tots aquells productes que la Humanitat necessita per al seu sosteniment.

Es colpidor i vergonyós alhora, el que quan a tot Europa s'han par-

cellat degudament les grans propietats rurals, tinguem nosaltres d'aguantar encara l'oprobri d'aquests "pobles de senyoriu" com a últim vestigi del deshonros servilisme feudal.

Pobles de senyoriu, sinònim de colònies d'esclavatge, on la voluntat omnipotent d'un amo i senyor, endreça baix la seva mirada autoritària i despòtica, el ramat de xais de la seva cleda, sense cap perill de què se li desgarrin, puix que a la sola veu de: deixeu-me la terra, queden esmaperduts, com l'ocellet quan cau a les grapes d'una au de rapinya.

No parlem ja del que ha succeït quan aquets màrtirs de la terra, han indicat atemoritzats a llur senyor la necessitat d'una petita millora, puix llavors s'ha desencadenat el furor del tirànic, i, com a conseqüència, hem vist emigrar pobles sencers, vers l'infortunat.

No som partidaris d'instints bèl·lics, però—ai las!—quantas vegades, en aquests darrers temps, llegint les tragèdies del camp andalús, hem pensat amb el cor dolorit, la possible raó d'aquella classe plebeia, que en albirar, ara, per primera vegada a la seva vida, la llum humana de la justícia, senten una boja fretura per tal de redimir-se de la seva esclavitut.

L'agricultura representa en tots els països, el punt bàsic de la seva prosperitat. Com més riquesa agrícola, més absorció possible de productes industrials, creixent, així, automàticament, el benestar general.

Si la propietat està concentrada en mans de gent que no la treballen, i que no coneix els problemes de la terra, llavors aquesta propietat no podrà jamai acomplir el fi social altíssim a què està destinada, puix el que la posseeixi tant sols procurarà obtenir una renda el més crecuda possible.

Aquest problema, per cert interessantíssim, ha estat ja resolt en molts països, en forma d'expropiació forçosa, a única i exclusiu benefici del qui la treballa.

Pel que toca a Catalunya, aquest problema no revesteix la importància dels altres pobles ibèrics, per la raó de no existir en gran escala les grans propietats. Però a despit d'això, és també imprescindible la revisió de les condicions de treball puix que el propietari no deu obtenir altre guany que l'interès del capital que representa la finca.

Es ben recent, el plet dels rabassaires i parcers catalans per a que no oblidem que nostres camperols romanen en l'esperança d'una millor justícia i benestar.

JOAN DE BLANCAFORT

La gran visió de la Lliga

Una altra prova clara de la gran visió política de la Lliga:

Ventosa va dir a Bilbao i València que l'única cosa que sobrava eren el Govern i el Parlament actual.

Aquest Govern i Parlament han donat satisfacció, segons diu "La Veü", a l'article fonamental dels Estatuts de la Lliga.

Notes polítiques

En els passadissos de la Cambra comentava el senyor Salazar Alonso els complots monàrquics dient que si comencen a fer conspiracions alarmants aconseguiran els monàrquics que els republicans tornin al front únic amb els socialistes per a defensar la República, però cal fer constar que ni a la intenció ni als propòsits dels monàrquics se'ls concedeix la més petita importància.

El senyor Maura ha desmentit la notícia que pensés ingressar al partit radical.

En Proaza (Astúries) han copat en les eleccions municipals els radicals socialistes. En Arija (Burgos) han copat en les eleccions municipals els socialistes.

No volem obtenir d'això conseqüències polítiques. No volem fer deduccions de cap mena.

Fem, però, simplement, la constatació davant l'alegria amb què els elements dretistes acolliren, setmanes enrera, triomfs menys esplèndids en circumstàncies anàlogues.

Es precís que els republicans no es deixin enganyar per campanyes que donen per suposat un canvi d'orientació en l'opinió pública.

A l'altra banda de l'Ebre, com ací, a Catalunya, l'opinió pública segueix essent esquerrana.

El senyor Guerra del Río fou preguntat als passadissos del Congrés si creia que l'actitud del senyor Lerroux en la qüestió de l'Estatut podria determinar una situació semblant a la que plantejà el senyor Alcalà Zamora amb motiu de la discussió de la llei sobre les ordres religioses.

El senyor Guerra del Río digué que ho creia possible, i afegí que tota la minoria radical, pel que fa referència especialment a la qüestió de l'ensenyament, està d'acord amb la tesi de les dues Universitats.

De totes maneres—digué—, crec que els catalans afliuraran en aquest punt i també en algun altre que no s'ajusti al criteri que sostenen.

Acabà dient:

—Crec, com va dir el senyor Anguera de Sojo, que sols els nostres fills veuran la implantació total de l'Estatut per la natural evolució que haurà de tenir l'autonomia.

Foment Nacionalista Republicà

Dissabte, 18 juny 1932

A les 10 de la nit

CONFERÈNCIA

a càrrec del regidor de Barcelona

Dr. J. Armengol de Llano

Tema: "L'Esquerra davant el problema cultural"

IL·LUSTRADA AMB PROJECCIONS